

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B. M.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům z. s.,
se sídlem Poděbradská 173/15, Praha 190 00

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025 č. j. OAM-424/ZA-ZA12-P15-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2025, č.j. OAM-424/ZA-ZA12-P15-2024 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 4. 2025 č. j. OAM-424/ZA-ZA12-P15-2024, žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s obavami žalobce z výkonu povinné vojenské služby, v rámci níž by mohl být nucen se účastnit ruské agrese vůči Ukrajině. V rámci odůvodnění rozhodnutí žalovaný selektivně pracoval s podklady pro rozhodnutí a přehlížel informace podporující žalobcovy obavy. Žalovaný se zároveň nijak nevěnoval vyhodnocení obav z pronásledování na základě rodinné příslušnosti. Žalobce se domnívá, že naplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí vážná újma v podobě trestání za odepření účasti ve válce na Ukrajině, a zároveň naplňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť mu hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině.
3. Žalobce označil za překonaný názor žalovaného, podle něhož *„branná povinnost a vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem.“* Kvalifikační směrnice EU 2011/95/EU v čl. 9 definuje pojem pronásledování jako *„trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2“*. Zmíněný čl. 12 odst. 2 pak jako takové zločiny nebo jednání definuje zločiny proti míru, válečné zločiny, zločiny proti lidskosti, vážné nepolitické zločiny či činy v rozporu se zásadami a cíli OSN. Podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2024 čj. 40 Az 1/2024-28 účast na válce na Ukrajině lze považovat za jednání ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Argumentace napadeného rozhodnutí je podle žalobce navíc vnitřně rozporná, když žalovaný nejprve stanoví, že účast v ruské armádě je základní státoobčanská povinnost, a nelze ji tedy považovat za pronásledování, následně však provádí posouzení pravděpodobnosti, že žalobce bude v rámci vojenské služby nasazen do bojů na Ukrajině, z čehož vyplývá, že sám žalovaný vojenskou službu a s ní související možnost účasti na ruské agresi vůči Ukrajině, za pronásledování považuje.
4. Podle žalobce žalovaný na základě podkladů uvádí, že od počátku invaze se objevovaly rozporuplné informace o účasti branců v bojových operacích na Ukrajině v rámci výkonu základní vojenské služby, kdy jsou nasazováni jako ostraha hranic v Belgorodské, Kurské a Brjanské oblasti na hranicích s Ukrajinou dle Informace Finské imigrační služby z 22. 8. 2024, kdy jsou pravidelně pod palbou, přesto žalovaný dochází k závěru, že v případě žalobce neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že by byl jakožto branec vykonávající základní vojenskou službu nasazen do bojů na Ukrajině. Tento závěr tak podle žalobce nemá oporu ve spise, existuje přiměřená pravděpodobnost nasazení žalobce do bojů proti Ukrajině. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 čj. 5 Azs 207/2017-36 *„... standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 %“*. I výkon podpůrných úkolů je podílením se na páchání válečných zločinů, jak vyplývá z bodu 46. rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13, Shepherd proti Bundesrepublik Deutschland.

5. Žalovaný podle žalobce z informací vyvozuje zcela opačné závěry, než které tyto informace poskytují. Žalovaný nejprve připouští, že dochází k tlaku a přesvědčování branců k podpisu smlouvy, následně uvádí některé z dostupných prostředků nápravy v případě donucení k podpisu smlouvy (Informování o svých právech, stížnost či žaloba k nadřízeným orgánům), přičemž však uvádí, že tyto prostředky nápravy nejsou účinné a zrušení již podepsané smlouvy je málo pravděpodobné. Závěrem žalovaný odkazuje na jeden konkrétní případ, kdy vlivem medializace bylo matce brance přislíbeno zneplatnění smlouvy. Na základě tohoto jediného případu pak žalovaný uzavírá, že nelze dojít k závěru, že by branci neměli možnost obstarat si informace o svých právech a domoci se svých práv. Žalobce poukázal na Informaci Finské imigrační služby z 22.8.2024, která uvádí, že kromě výhrůzek jsou branci k podepsání smlouvy dohnáni například lstí, kdy „voják ve skutečnosti nevěděl, že podepisuje smlouvu o nájemní službě v armádě. Navíc existují případy, kdy člověk smlouvu nepodepsal sám, ale udělal to za něj někdo jiný, a onen člověk se o podepsání smlouvy dozvěděl až dodatečně.“ Informace popisuje, že dochází i k případům fyzického násilí. Žalovaný zde podle žalobce rovněž pominul standard přiměřené pravděpodobnosti.
6. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce obsaženými ve vyjádření ze dne 14. 2. 2025, podle nichž žalovaný nijak nereagoval na doložení povolávacího rozkazu žalobci, což je podle žalobce důkazem, že probíhají snahy povolat ho k výkonu vojenské služby. Pokud jej žalobce nepřevzme, bude považován za doručený odesláním do žalobcovy datové schránky v portálu Gosuslugi a na žalobce se budou vztahovat sankce spojené s vyhýbáním se odvodu.
7. Nejzávažnějším opomenutím podle žalobce je okolnost, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obavami žalobce z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu rodinné příslušnosti k jeho otci M. M., který dne 27. 2. 2022 vyšel na Rudé náměstí v Moskvě s plakátem „Ne válce na Ukrajině.“. Žalovaný měl přitom k dispozici vyjádření žalobce z 9. 5. 2024, z něhož vyplývá, že protiválečné protesty jsou v Rusku trestněprávně postihnutelné, a dále informaci, že žalobce se obává pronásledování jakožto syn člověka vymezujícího se vůči ruskému režimu, ohroženého trestním postihem. Žalovaný striktně odděloval situaci žalobce a dalších členů rodiny, přitom sociální skupinou ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu může být právě rodina. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12.11. 2019, čj. 30 Az 37/2018-73, podle něhož v řízení o mezinárodní ochraně je třeba v případě rodinných příslušníků posuzovat jejich žádosti nikoliv individuálně, ale vyhodnotit, zda aktivity či názory žadatele nemohou být přičítány i jeho rodinným příslušníkům: *“Žalovaný v tomto směru zcela striktně odděloval situaci žalobkyně a dalších členů jejich rodiny. Nijak nezohlednil možné vazby, které mohou vyplývat již jen z objektivní skutečnosti, že se jedná o členy jedné rodiny. Lze konstatovat, že společnost vnímá tuto jednotku jako jeden celek a dlužno dodat, že žalobkyně již v průběhu správního řízení upozorňovaly, že v zemi jejich původu je běžné, aby činy a zastávání určitých názorů jistými členy domácnosti (převážně ve vztahu otec/matka - potomci) byly přičítány i ostatním rodinným příslušníkům. Žalovaný však tato vyjádření zcela opomenul.“* Dále i dle rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. 1 Az 25/2016, je v případě rodinných příslušníků nutno posuzovat jejich obavy vycházející z dopadů pronásledování jednoho rodinného příslušníka na jiné členy rodiny: *„V dané věci se nejedná o situaci, kdy by žalobci podávali žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze z titulu příbuzenského poměru k X, či z důvodu sloučení rodiny. Žalobci od počátku řízení poukazují na dopady pronásledování X na jejich život, a odvozují tedy své obavy z pronásledování nikoliv pouze od svého postavení rodinných příslušníků X., ale od faktických dopadů pronásledování směřovanému vůči němu. Pokud žalobci na tyto dopady upozorňovali,*

žalovaný měl v řízení pečlivě posoudit, zda negativní dopady na jejich život, způsobené tvrzeným pronásledováním vůči X, již nezakládají svoji intenzitou či ve svém souhrnu opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nicméně pouze konstatoval, že tvrzené pronásledování se netýkalo přímo žalobců. Situaci žalobců je třeba posuzovat v kontextu informací o zemi původu a to také ve vztahu k možnosti žalobců jakožto rodinných příslušníků X dovolat se pomoci u státních orgánů.“ Žalovaný byl podle žalobce povinen jednak identifikovat azylový příběh otce žalobce a následně si opatřit příslušné podklady, na základě nichž by mohl vyhodnotit rizika pro rodinné příslušníky osob, jež se v Rusku vymezují vůči režimu, případně specificky pro rodinné příslušníky protiválečných aktivistů. Podle dostupných zpráv přitom Rusko jako jednu z metod umlčování kritiků režimu používá právě pronásledování rodinných příslušníků, jak popisuje například článek na webu The Moscow Times ze srpna 2024: „Kromě již dobře medializovaných případů, jako je uvěznění Jurije Ždanova, otce poradce Alexeje Navainého Ivana Ždanova, aktivisté, kteří hovořili s deníkem The Moscow Times, potvrdili desítky probíhajících případů pronásledování rodin kritiků vlády. (...) Navzdory dostupnosti legálních cest k politické represi se ruské úřady stále často uchylují k mimosoudním metodám umlčování kritiků. Pronásledování a stíhání blízkých rodinných příslušníků a vzdálených příbuzných se již dlouho používá k nátlaku na protivládní aktivisty. Tato taktika je často používána proti těm, kteří pokračují ve své práci ze zahraničí, ale v Rusku stále zůstávají jejich rodiny. (...) Kromě veřejného zostuzení a obtěžování na internetu byli příbuzní některých aktivistů pozváni na „jednání“ s bezpečnostními složkami, zatímco jiným byly prohledány domy a poškozen či zapálen majetek (Russia Targets Activists' Families as Efforts to Muzzle Dissent Spread, The Moscow Times, 11.8.2023, dostupné: <https://www.themoscowtimes.com/2023/08/11/russia-targets-activists-families-as-efforts-to-muzzle-dissent-spread-a82113>)

8. Dále žalobce odkázat i na rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, z něhož vyplývá, že: „Pouhá skutečnost, že žalobce do České republiky přicestoval za účelem studia, neznamená, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, resp. že jsou jeho tvrzení o hrozbě pronásledování nevěrohodná“. I pokud žalovaný vyhodnotí žádost o mezinárodní ochranu jako „účelovou“, nijak ho to nezavazuje povinnosti řádného posouzení azylových důvodů žadatele.

III.

Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl její zamítnutí s tím, že správní orgán žalobci v napadeném rozhodnutí velmi podrobně a na podkladě platné právní úpravy vysvětlil, že výkon vojenské služby patří k základním státoobčanským povinnostem (viz Úmluva o právním postavení uprchlíků - tzv. Ženevská konvence - z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod), tedy se nemůže jednat o jednání označitelné jako pronásledování. Ostatně i UNHCR ve svém stanovisku ze dne 1. 10. 1999 uvádí, že „všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat.“ Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě

nebo strach z boje“ Správní orgán zároveň odkazuje na závěr Vrchního soudu v Praze, který ve svém rozsudku č. j. 6 A 508/97 ze dne 16. 7. 1998 konstatoval, že „povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava (...), že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán.“ Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně, jak je vyjádřen např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004: „Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena.“ V případě žalobce ani nelze předpokládat, že by případný výkon základní vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně.

10. Žalovaný poukázal na informace obsažené v opatřené Informaci Finské imigrační služby ze dne 22. srpna 2024, která poukazuje na text zveřejněný v srpnu 2024 sdružením ruských právníků a odborníků na lidská práva Call to Conscience, podle něhož není známo, že by branci byli v poslední době posíláni do války. Podle sdružení jsou branci posíláni do bojových operací jen zřídka. Aby branci mohli jít do války, musí podepsat smlouvu a stát se nájemnými vojáky. Správní orgán vzal v úvahu i informace z veřejných zdrojů, např. informace neziskové organizace Idite Lesom nebo RFE/RL, které informovaly o případech tlaku na brance, např. před koncem základní vojenské služby, aby podepsali smlouvu s armádou, ale taktéž o využití/zneužití neznalosti na straně branců nebo o značných ekonomických pobídkách, včetně pobídek pro rodinu, pro vstup do ruské armády, včetně konkrétních případů. Tentýž zdroj však hovoří i o tom, že existují případné doporučené opravné/obrané mechanismy, zejména stížnost k vojenské prokuratuře nebo veřejně dostupná telefonní čísla pro podání stížnosti. V problematice působí i lidskoprávní organizace, které radí, jak smlouvu nepodepsat, byť mohou čelit přesvědčování, lákavým finančním slibům, intrikám, podvodům a hrozbám. Z podkladů je také zřejmé, že podle zákona se vyžaduje k uzavření smlouvy dobrovolnost, přičemž ve věci je možno využít právní mechanismy - podat stížnost velení, vojenskému prokurátorovi, ministerstvu obrany, případně podat žalobu. Ruská legislativa vysílání branců mimo území Ruska neumožňuje, ačkoliv po legislativních změnách v dubnu 2023 mohou povinnou vojenskou službu absolvovat v tzv. mírových misích.

11. Podle žalovaného aktuální údajné tvrzené obavy žalobce lze vnímat pouze a jen jako snahu žalobce legalizovat si pobyt v ČR.

IV.

Posouzení věci soudem

12. Žaloba je důvodná.
13. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

14. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) trest smrti nebo poprava,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

15. Soud shledal důvodným především tvrzení žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obavami žalobce z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu rodinné příslušnosti k jeho otci M. M., který dne 27. 2. 2022 vyšel na Rudé náměstí v Moskvě s plakátem „Ne válce na Ukrajině.“ Dle názoru soudu žalovaný nepřistupoval k azylovému příběhu žalobce a ostatních členů jeho rodiny komplexně a ve vzájemných souvislostech, což konstatoval soud i v souvisejícím rozsudku ze dne 19. 5. 2025 sp. zn. 17 Az 4/2025, který se týkal žalobcova otce. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný jednotlivé události hodnotil odděleně, v důsledku čehož řádně neposoudil tvrzení, zda se žalobce může odůvodněně obávat pronásledování (zejména formou nuceného nasazení do konfliktu proti Ukrajině) z důvodu rodinné příslušnosti ke svému otci M. M., v důsledku čehož dospěl žalovaný k nesprávnému závěru o skutečných důvodech žádosti o mezinárodní ochranu.

16. Soud konstatuje, že žalobce tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. b) a ust. § 14a zák. o azylu.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha jmenovaného legalizovat si svůj další pobyt na území ČR, aby tu mohl pokračovat ve studiu, a vyhnout se tak návratu zpět do vlasti, kde se obává povolání k výkonu vojenské služby v ruské armádě a potíží s ruskými státními orgány z důvodu politické činnosti jeho otce, rovněž žadatele o udělení mezinárodní ochrany v ČR.“* ... *„Údajné obavy z návratu do Ruské federace, které spojuje s možností jeho povolání k výkonu vojenské služby v ruské armádě a potížemi s ruskými státními orgány z důvodu politické činnosti jeho otce, jsou pouze účelově uvedenou záminkou, kterou dotyčný tvrdí ve snaze zajistit si jakýmkoliv způsobem možnost pobývat nadále na území ČR se svou přítelkyní a pokračovat zde ve studiu.“*

18. S tímto hodnocením žalovaného v napadeném rozhodnutí se soud neztotožnil. Z vyjádření žalobce ve správním i soudním řízení podle názoru soudu nevyplývá, že by primárním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR, neboť žalobce dostatečně podrobně popisoval svůj azylový příběh i specifikoval své obavy v zemi původu (z postihu rodinného příslušníka za politické aktivity otce a z nuceného nasazení do bojů proti Ukrajině). Za této situace bylo povinností žalovaného, aby se vypořádal právě

s těmito konkrétními obavami, které žalobce vyjadřoval v souvislosti s návratem do země původu. Okolnost, že se žalobce svou žádostí o mezinárodní ochranu snaží rovněž legalizovat pobyt v ČR, je logickou a přirozenou součástí žádosti, a jelikož žalobce uváděl i konkrétní obavy z pronásledování či z vážné újmy v zemi původu, žalovaný v napadeném rozhodnutí pochybil, když žádost odmítl hlavně z důvodu její účelovosti s cílem zajistit si legální pobyt na území ČR za účelem studia. Tento závěr je v rozporu s obsahem správního spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že *„stran nedostatků podkladů pro vydání rozhodnutí ve vztahu k obavě jmenovaného z povolání k výkonu vojenské služby v ruské armádě, a požadavek, aby se součástí spisu staly další zprávy a informace zmíněné a citované v jí doložených písemných doplnění informací, správní orgán uvádí, že považuje za nadbytečné opatřovat si další informace pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného, neboť informace, které si za tímto účelem správní orgán opatřil, jsou z jeho pohledu zcela dostačující“*.
20. Soud shledal takové odůvodnění neprovedení žalobcem navržených důkazů za nepřezkoumatelné. Žalovaný bez řádného zdůvodnění odmítl informace o zemi původu, na které poukazovala zástupkyně žalobce (např. článek ze dne 24. 12. 2024 na webu The Insider s názvem „Neochotným byl dán taser nebo byly papíry podepsány za ně. Ruská podzimní branná povinnost dosahuje nové úrovně brutality.“), pouze s obecným odůvodněním, že jsou informace opatřené žalovaným zcela dostačující a aktuální. Jelikož zprávy, na které žalobce poukazoval, uváděly jiné informace, než jaké měl správní orgán k dispozici, byl tento povinen všechny informace zohlednit, jednotlivě i v souhrnu je zhodnotit a následně vyvodit závěr, které informace vzal za základ svého rozhodnutí a které nikoli a z jakých důvodů. To se týká zejména sporné otázky přiměřené pravděpodobnosti nucené mobilizace žalobce a jeho nasazení do konfliktu proti Ukrajině.
21. Nelze akceptovat odůvodnění napadeného rozhodnutí také v tom směru, že pouze obecně konstatuje výkon vojenské služby jako státoobčanskou povinnost: *„Co se týče obavy žadatele z povolání k výkonu vojenské služby v ruské armádě, správní orgán prvé řadě konstatuje, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem...“* Přitom žalovaný zcela opomíjí obavy žalobce, že by byl nucen zúčastnit se výkonu vojenské služby, který by zahrnoval zločiny proti míru, válečné zločiny, zločiny proti lidskosti či činy v rozporu se zásadami a cíli OSN dle čl. 12 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Přitom trestní stíhání za odepření takového výkonu vojenské služby je považováno za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) téže směrnice.
22. Žalobce v žalobě dále tvrdí, že žalovaný nijak nereagoval na doložení povolávacího rozkazu žalobci. K tomu soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že tento dokument byl doručen žalovanému dne 8. 4. 2024, tj. teprve po vydání napadeného rozhodnutí, tudíž se jím žalovaný dosud nemohl zabývat. Žalovaný jej zohlední v novém správním řízení.
23. Soud závěrem shrnuje, že žalovaný nedostál povinnosti vypořádat se se všemi relevantními tvrzeními žalobce a jeho zástupkyně a zhodnotit informace o zemi původu, které žalobce opatřil. Nelze je odmítnout bez zhodnocení jejich relevantnosti, věrohodnosti a aplikovatelnosti na případ žalobce. Ve světle rozsáhlé, konkrétní, ucelené a logické argumentace zástupkyně žalobce v písemných vyjádřeních i v žalobě, které žalovaný v

napadeném rozhodnutí pouze citoval, aniž by je zhodnotil, je odůvodnění žalovaného nedostačující a trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

24. Z vyložených důvodů soud v souladu s § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal správní orgán výše uvedeným právním názorem.

V.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalobce však žádné náklady řízení neuplatnil, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 4. srpna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně